

မင်းသွေးသစ္စာ

ကျောက်မျက်လုံးတစ္ဆေ

“ဒီနတ်ရုပ်မှာ လည်း မျက်လုံးတစ်ဖက် ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေတော့ ‘မစ္စတာ ချာလ် တန်’ဆီက ကျောက်မျက်လုံးတစ်ဖက် ပြန်ရဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မြို့တော်သားရဲ့ စကားနဲ့ ကိုက်ညီမနေ ဘူးလား၊ မစ္စတာ ချာလ်တန်က ကျောက်မျက်လုံးကို မူလနေရာရောက်အောင် လုပ်ဆောင်ပြီးတာနဲ့ ‘မိုဟန်ဂျီဒါရို’မြို့တော်ဟောင်းက ဘုရင် အဆက်ဆက် သိုမှီးထားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက် ရှိတဲ့ နေရာကို မစ္စတာချာလ်တန်သိအောင် အရင် တုန်းက ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်တဲ့ နည်းမျိုးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းပေးမယ်လို့ ဆိုတာ”

* * * * *

•ပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ

တရားမဲ့သူတွေအတွက်

မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။

စိန့်ဪဂတ်စ် ဘင်း

နိဒါန်း

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်မည်းညိုတို့ အုပ်ဆိုင်းပြီး လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ် ရွာသွန်းနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြီးပြီးပြန်ပြန် လင်းလက်သွားသော လျှပ်ရောင်နှင့် အတူ မိုးကြိုး ထစ်ချွန်းသံက ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ထွန်းညှိထားသည့် မီးအိမ်နီကလေးက သံတိုင်များကာရံထားရာ လေဝင်ပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော မိုးသက်လေကြောင့် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေ၏။

လူနှစ်ယောက်ကမူ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကို အမှုထားမိ ဟန်မတူဘဲ ထိုနေရာ၌ ရှိနေကြ၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုနေရာတွင် လူတစ်ယောက်က အခြား တစ်ယောက်ကို မလှုပ်သာအောင် တုပ်နှောင်ပြီး အငြိုးတကြီး နှိပ်စက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အသက် (၂၀)ကျော်ခန့် လူငယ်၏ လက်တွင်းမှ ကြာပွတ် က မိုးကြိုးထစ်ချွန်းသံနှင့် အပြိုင် ဒေါမာန်ထနေသော မြွေတစ်ကောက် လို ရွှမ်းခနဲ ရွှမ်းခနဲ လှုပ်ရှားနေ၏။

ခြေလက်များကို တစ်ဖက်ဆီတွင် သံကွင်းကြီးများ တပ်ဆင်၍ သံကြိုးကြီးများ နှင့် တုပ်နှောင်ခံထားရသော အသက်(၄၀) ကျော်ခန့် လူကြီးထံမှ ကြာပွတ်ရိုက်ချက်ကျရောက်လာတိုင်း မပီမသ ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လူကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် ဗလာကျင်းလျက် ကြာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် သွေးချင်းချင်း နီနေချေပြီ။

မီးအိမ်နီအလင်းရောင်နှင့် ကြာပွတ်ကိုင်ဆောင်သူ လူငယ် ၏

မျက်နှာက အရွယ်နှင့် မမျှအောင် တင်းမာခက်ထန်ကာ သွေးဆာ နေသော ဘီလူးသံရဲလိုရှိ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် လူငယ်သည် ကြာပွတ်ကို လေထဲတွင် အားယူငွေ့ယမ်းပြီး

“ခင်ဗျားကြီးက တော်တော်ခေါင်းမာနေပါလား၊ ကောင်း ပြီလေ၊ ဘယ်လောက်ခံနိုင်ရည်ရှိသ လဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာ ပေါ့၊ ခင်ဗျားပါးစပ်က ကျုပ်လိုချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ထွက်မလာသေးသရွေ့ သေချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ် သေခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး နေ့စဉ် ဒီလိုပဲ ကျုပ်ရဲ့ ကြာပွတ်စာ ကျွေးရသေးတာပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါး၏။

လူကြီးသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောလာကာ ကြာပွတ်ကို လူငယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

သူသည် မည်မျှပင် နာကျင်စေကာ မူ တင်းတင်းစေ့ထား သောနှုတ်ခမ်းနှင့် စူးရဲသောမျက် လုံးအစုံက လူငယ်ကို ကြောက်ရွံ့ အရှုံးပေးမည် မဟုတ်ဟု သက်သေခံနေ၏။

ထိုအမူအရာက လူငယ်၏ ဒေါသကို ပိုမိုနှိုးဆွလိုက်သလို ရှိ၏။

ထိုဒေါသက ကြာပွတ်တွင် စုစည်းပြီး လူကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာ ၏။

လူငယ်သည် အားရအောင်ရိုက်နှက်ပြီးလျှင် စားပွဲတစ်လုံးတွင် တင်ထားသော အရက်ခွက် ကိုမော့ကာ ဟက်ခနဲရယ်၍

“ဒီမှာ ဦးဘသော် . . . ဟောဒီအခန်း ကလေးက ကျုပ်အဖေလက်ထက်ကတည်းက သေသေချာချာ ဆောက်လုပ်ခဲ့တာဗျ၊ ဒီအခန်းက ကျုပ်

တို့ အိမ်ကြီးရဲ့ မြေတိုက်ခန်းသဘောမျိုးပဲ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးက မြစ်ရေ တက်ချိန်ဆိုရင် ဟောဒီအခန်းထဲကို ရေထွက်ပေါက်က တစ်ဆင့် ရေတွေဝင်လာအောင် စီမံထားတာဗျ။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ကျုပ်က ရေတံခါးကလေးတစ်ခု ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီအခန်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက် အထိ ရေတွေ ဒလဟောတိုးဝင်လာလိမ့်မယ်။ ရေထဲ မှာ ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လောက်တောင့်ခံနိုင်မလဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက မေးကြောကြီးများ ထောင်အောင် အံကြိတ်ပြီး

“အမျိုးယုတ် . . . ဒါဟာ မင်းတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ စကားပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူငယ်သည် တရှူးရှူးနှင့် ဒေါသထွက်ပြီး ဦးဘသော်ဟူသည့် လူကြီးကို ကြာ ပွတ်နှင့် တရွမ်းရွမ်း ရိုက်နှက်ပြန် ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးဘသော်သည် ပြင်းထန်သောနာကျင်မှု ဝေဒနာကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် သတိကင်းလွတ်သွားတော့၏။

ထိုအခါမှ ပင် လူငယ်သည် ရိုက်နှက်မှုကို လက်စသတ်ပြီး လူကြီးကို တံတွေးနှင့် ထို့ခနဲထွေး ၍

“ခင်ဗျားကြီးလောက် ခေါင်းမာတာ တစ်ခါ မှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဖေကပြောတာ၊ ဘသော်ကို မပိုင်ဘဲနဲ့ သွားမကိုင်နဲ့ တဲ့ ၊ သူဟာ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လို့ ထင်ရတယ်။ တကယ်တော့ မြွေပွေးပဲလို့ သတိပေး ခဲ့တာကိုး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထို့နောက် သတိကင်းလွတ်လျက်ရှိသော ဦးဘသော်သည် အကျဉ်းခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အချိန်များ စွာမကြာမြင့်မီ အခန်း၏ တစ်နေရာရှိ အပေါက်ငယ်မှ ရေများ တစ်မ့်စိမ့်တိုးဝင် လာပြီး ဦးဘသော်လည်း ရေထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်လာ၏။

ရေက သူ၏ မျက်နှာနှင့် နီးကပ်သည် အထိ မြင့်တက်လာမှ ပင် သတိပြန်လည်လာ၏။ အပြင်တွင် မိုးက တဝုန်းဝုန်း ရွာသွန်း ဆဲသာ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဦးဘသော်သည် ထိတ်ပျာခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ခေါင်းကိုမော့ပြီး ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွားသူလို ဟားတိုက်ရယ်မော လေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား . . . မင်းတို့ သားအဖ တတွေ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲနှိပ်စက်ပါစေ၊ ငါ့ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရမှာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါနဲ့ အတူ သေရွာအထိ ယူသွားမယ်ကွ”

ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။

ထိုသို့ ကြိမ်းဝါးရယ်မောလိုက်သော်လည်း သူသည် ရုတ်ခြည်းပင် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိ ဟန်နှင့် မျက်နှာတည်သွားပြန်၏။

မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်သောကရောက် သွားဟန်က အထင်းသား ပေါ်လာ ၏။ ဦးဘသော်သည် မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး

“ဒီလောကကြီးမှာ ငါ့အသက်ထက်တောင် ပိုပြီးချစ်ရတဲ့ သမီးကလေး မမြနွယ်ရှိသေးတယ်၊ ဘုရား . . . ဘုရား . . . လျှို့ဝှက်ပြီးနေနေတဲ့ သမီး ကလေးကို ဒီကောင်တွေ တွေ့မသွားပါစေနဲ့ ”

ဟု တီးတိုးဆုတောင်းမိ၏။

သူ၏ အတွေးအရံထဲတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော မိသားစုတစ်ခု၏ ပုံရိပ်က ထင်ဟပ်လာ၏။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ထိုမိသားစုကလေး သည် မြက်ခင်းစိမ်းများ နှင့် အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို နောက်ခံထားသော ရွာကလေးတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုမိသားစုကလေးသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမရှိသော်လည်း တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးထားရှိသော မေတ္တာစေတနာတို့ နှင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ရင်း အရာအားလုံး ပြည့်စုံနေခဲ့ကြ၏။

ယခုလို ဆိုးရွားသော ရာသီတစ်ခု၏ မိုးသက်မုန်တိုင်း ကျရောက်ရာ နေ့တစ်နေ့တွင် မူ သူတို့ မိ သားစုကလေးထံသို့ ကံကြမ္မာ ဆိုးက မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုမှ စ၍ သူတို့ ၏ ပျော်ရွှင်မှုများ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရ၏။ သူတို့ ၏ ကျောထက်၌ ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်ဖွယ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလို နှစ်ပေါင်းများစွာ ထမ်းပိုးခဲ့ရ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် “ကျောက်မျက်လုံးတစ္ဆေ”က သူတို့ ကို ယခုတိုင် ခြောက်လှန့်နေဆဲသာ ဖြစ်၏။

•လူတစ်ယောက်ဟာ

အထီးကျန်နေထိုင်တယ် ဆိုရင်တော့

သူတော်ကောင်းမဖြစ်ရင် . . .

သူယုတ်မာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ရောဘတ်တာတန်

ပထမပိုင်း

တစ်နေ့သ၌ အနောက်ရိုးမတောင်ခြေရွာကလေး တစ်ရွာ ရွာစွန်ရှိ သေသပ်စွာဆောက်လုပ် ထားသော တဲအိမ်ကလေးရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်သည် အကျအနာထိုင်ပြီး ဓားသွေးနေလေ၏။

ထိုအခိုက် တဲအိမ်အတွင်းမှ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်ရှိ သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငါး နှစ်အရွယ် ကလေးမငယ်ကို လက်ဆွဲပြီး ထွက်လာကာ

“ကိုဘသော် . . . အလုပ်နားခိုက်မှာ သက်သောင့်သက်သာ နေပါဦး၊ ရှင့်မှာ လည်း အချိန်ရ တိုင်း ဒီဓားကိုပဲ သ,နေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘသော်က ဓားသွားကို လက်နှင့် စမ်း သပ်ပြီး

“ဒီဓားက အလေးချိန် (၆၀)သားရှိတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ခြောက်ဆယ် သားဓားလို့ ငါကအမည် ပေးထားတယ်၊ သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးလိုအပ်တာက ထက်မြန်နေအောင် သွေးထားတဲ့

ဓားမကောင်းကောင်း တစ်ချောင်းပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီဓားမဟာ
ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်ဆိုရင်လည်း ပြောလို့ ရသလို တို့ရဲ့ ထ
မင်းရှင်လို့ တောင် တင်စား လိုက်ချင်တယ်”

ဟု ဆိုလေရာ အမျိုးသမီးက လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင် ဆောင်ထား
သော လင်ဗန်းကို အရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ချပြီး

“ရှင့်ရဲ့ ဓားဦးကာကိုရပ်ပြီး ထန်းလျက်ဖြူအုပ် ကလေးနဲ့ လက်ဖက်ရ
ည်ကြမ်းပူကလေး မြည်း လိုက်ပါဦး၊ ညနေစောင်းရင် သစ်စခန်းက
ဘိုတဲကို သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။

ဘသော်သည် အနီးရှိ သမီးငယ်ကို ချီဝိုးပြီး တရွတ်ရွတ် နမ်းရှုပ်လို
က်ပြီးမှ အမျိုးသမီးကို

“မြကလေးရယ် . . . ငါလေ တတ်နိုင်ရင် ဒီည အဲဒီကိုတဲ ဘက်ကို
ခြေဦးတောင်မလှည့်ချင်ဘူး၊ အဲဒီမှာ ငါမမြင်ချင်တဲ့ မျက်နှာတွေမြင်ပြီး၊
မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ရဦးမယ်”

ဟု ညည်းညူ၏။

ဘသော်က ချစ်စနိုးနှင့် မြကလေးဟု အမည်ကို အဖျား ဆွတ်၍ ခေါ်
ဝေါ်သော မမြချစ်က စာ နာဟန်နှင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဘဝက သူတစ်ပါးရဲ့ အခစားလုပ်
ကိုင်နေရတာ မဟုတ်လား၊ တောခေါင်းကြီးတို့ ငြိငြင်သွားရင် ရှင့်ရဲ့ အ
လုပ်ကို ထိခိုက်လိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဘသော်သည် အနောက်ရိုးမရှိ ထိုခေတ်အခါက ဗြိတိသျှ အစိုးရထံမှ အငှားလိုက်စင် အကြီး အကျယ်ရထားသော ဘီဘီတီစီ သစ်ကုမ္ပဏီနှင့် သစ်တောဌာနတို့ ပူးပေါင်း၍ သစ်ထုတ်လုပ်သည့် သစ်တောလုပ်ကွက် တစ်ခုတွင် နေ့စား သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ၏ လုပ်အားခမှာ နည်းပါးသော်လည်း မမြဲချစ်က သင်ဖျာကလေး များ ရက်လုပ်ကာ ဝင်ငွေ ရလေရာ ဝမ်းရေးအတွက် မိသားစုသုံးဦး မကြောင့် မကျ နေထိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ဘသော်၏ အလုပ်မှာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း သစ်တောထဲတွင် ခုတ်လှဲမည့် သစ်ပင်ကြီး များကို ပေါင်းသင်ခြင်း၊ သင်းသတ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်လှ၏။

ဘသော်မှာ သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်သလို သင်းသတ်ခြင်းဟူသော သစ်တစ်ပင်လုံးအား ပင်စည်မှ လွဲ၍ အကိုင်းအခက်များ ဖြတ်တောက်ခုတ်ထွင်ရာတွင် လည်း သူမတူအောင် စေ့စပ်သေချာ ကာ မြန်ဆန်လေ၏။

တောခေါင်းကြီး ဦးစံပကမူ ဘသော်ကို လက်ရုံးတစ်ဆူ သဖွယ် အားထား၏။ သစ်တောထဲတွင် သစ်ခုတ်သမားများ နေထိုင် ရာ စခန်းရှိ၏။

သစ်သုတ်လုပ်ရာတွင် ခိုင်းစေသော ဆင်ပိုင်းခေါ် ဆင် စခန်း ရှိ၏။

သစ်တောနှင့် ပတ်သက်သော အရာရှိကြီးများ ၊ ဘီဘီတီစီ သစ်ကုမ္ပဏီမှ ကိုယ်စားလှယ်များ (သို့မဟုတ်) အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုနှင့် လာရောက်တည်းခိုတတ်သော အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ အရာရှိ ကြီးများ အတွက် အိပ်ရာခင်းမှ အစ ချက်ပြုတ်ရန် အိုးခွက် ပန်းကန်အဆုံး ပရိဘောဂအစုံ အလင် ထားရှိသော အဆောက်အအုံ တစ်ခုလည်း ရှိ၏။

၎င်းကို ကျွန်းသစ်များ နှင့် ခြေတံရှည် အိုင်အခန့် ဆောက်လုပ်ပြီး ရေနံချေးဝအောင်သုတ်ကာ သွပ်မိုးထား၏။

ထိုအဆောက်အအုံကို မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ နေထိုင် တည်းခိုသည် ကို အစွဲပြု၍ ‘ဘိုတဲ’ဟု သာ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ဘသော်မှာ မူ သစ်စခန်းတွင် မနေဘဲ တစ်နာရီခရီးခန့်သာ ဝေးကွာသော သူ၏ ဇာတိရွာက လေးတွင် မိသားစုနှင့် နေထိုင်၏။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့ အတွက် အလုပ်နားရက် ဟူသည် ရှားပါးလှ၏။

ယမန်နေ့ကမူ တောခေါင်းကြီး ဦးစံပက ဘသော်တို့ သစ်ခုတ်သမားများကို

“နောက်တစ်နေ့မှာ မင်းတို့ ကို အလုပ်နားခွင့် ပြုတယ်၊ ဘိုတဲကိုရောက်တဲ့ သစ်တောဝန် ထောက် ကြီးနဲ့ အတူလည်ပတ်လိုက်ပါလာတဲ့ လူကြီး လူကောင်းတွေ ပျော်ပွဲစားကြလိမ့်မယ်၊ တို့ သစ်တောဘက်က ဝန်ထမ်းတွေလည်း လူကြီးတွေ ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရမှာ နဲ့ အလုပ်ကောင်း ကောင်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောကာ ခွင့်တစ်ရက်ပေးလေ၏။

ဆင်သမားများ လည်း ထို့အတူ အားလပ်ရက်ရကြ၏။ ဘသော်ကိုမူ

“မင်းကတော့ နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်း ရင် ဘိုတဲကို လာခဲ့ဦး၊ လူကြီးတွေအတွက် လို အပ်တာတွေ ငါတို့ နဲ့ ကူညီပြီး လုပ်ပေးရမယ်၊ လူကြီးတွေသဘောကျရင် ဘောက်ဆူးတွေ ဘာ တွေ လည်း ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးကံကောင်း ရင် နိုင်ငံခြားအရက်တွေ ဘာတွေလည်း သောက်ရ သေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ဦးစံပက ခေါ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ပင် ဘသော်လည်း အားလပ်ရပ်တစ်ရက်လုံး ဇနီးနှင့် သမီးငယ်ကလေး ‘မမြနွယ်’တို့ နှင့် အချိန်ကုန်ကာ ညနေ စောင်းတွင် ဘုံတဲသို့ထွက်ခွာရန်ပြင်၏။

ဘသော်သည် တဘက်တစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင် ပေါင်း ၏။ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် နှစ်နံစပ်ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်၏။

ပြီးလျှင် လက်စွဲတော် ခြောက်ဆယ်သားဓားကို ခါးကြား တွင် ထိုးလေရာ သစ်ခုတ်သမားတစ် ယောက်၏ အသွင်အပြင် အပြည့် ဖြစ်သွားတော့၏။

မျက်နှာကမူ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အနည်းငယ် အလိုမကျ ဟန်ပေါ်နေရာ မမြချစ်က ရိပ်မိ ပြီး

“ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ကိုရွှေပေါ်တို့ နဲ့ တွေ့မှာ ကို တွေးပြီး မကြည်သာဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သည်းခံပါရှင်၊ သည်းခံခြင်းသာ အောင်မြင်ရာလို့ ဘုရားကဟောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မှာ လေ၏။

ဘသော်က ခေါင်းညိတ်၍ မရယ်ချင် ရယ်ချင်နှင့် ဟက်ခနဲရယ်ကာ

“အားလုံးကို ခေါင်းငုံ့ပြီးခံရပေါင်းများ တော့ ငါတို့ လည်း တဖြည်းဖြည်း မြေကြီးထဲကို နစ်ပြီး ဝင်နေပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ မြကလေးစကားကို နားထောင်ရမှာ ပေါ့”

ဟု ပြော၍ သမီးငယ်ကိုပါ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ဘသော်သည် ရွာအထွက်လမ်းသို့ရောက်လျှင် နောက် ဘက်မှ အပြ

င်းနှင်လာသည့် မြင်းခွာသံ ကို ကြားရ၏။

မကြာမီ မြင်းက မြေလမ်းတွင် ဖုန်တထောင်းထောင်းထအောင် ပြေးလွှား လာပြီး ဘသော်ကို ကျော်ဖြတ်သွား၏။

ထိုအခါ လူကြီးလူကောင်းများ ၏ ဝေယျာဝစ္စကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး ရန် အသပ်ရပ်ဆုံး ပြင်ဆင်လာသော ဘသော်သည် ဖုန်လုံးကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဘသော်မှာ မြင်းကို အပြင်းနှင်သွားသူအား ကောင်းစွာ မြင်တွေ့လို က်ရ၏။ ထိုသူသည် ‘ရွှေ ပေါ်’ ဖြစ်၏။

၎င်းသည် သူကြီးမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်၏။

လက်ရှိတွင် လည်း ရွှေပေါ်၏ ဖခင်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ချီးမြှင့် ထားသော ဝန်ထမ်းကောင်း လက်မှတ်နှင့် နှစ်လုံးပြုးသေနတ် ကို ပိုင် ဆိုင်ထားသည့် အထူးအာဏာရသူကြီးမင်း ဖြစ်၏။

ထိုသူကြီးမင်းမရှိတော့သည့် တစ်နေ့တွင် ရွှေပေါ်သည် လည်း အလို အလျောက် သူကြီးဖြစ် လာပေဦးမည်။ ‘ရွှေပေါ်’တွင် ‘မြကင်’ဟူသော သားကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

ထိုကလေးသည် ဘသော်၏ သမီးကလေးနှင့် သက်တူ ရွယ်တူ ဖြစ် ၏။ အားလုံးက ထိုကလေး ကို အသိုင်းအဝိုင်း၏ ဂုဏ် ကြောင့် ‘ရွှေပေါ်မြတင်’ကလေးဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြ၏။

၎င်းသည် လည်း သူကြီးမျိုးဆက်ကို အမွေခံဦးမည်သာဖြစ် ၏။ မြင်း ကို အခန့်သားစီးနင်း သွားသော ရွှေပေါ်သည် ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်လှစွာ ဘိုကေကို ပိပြားနေအောင် ဖြီးသင်ထား၏။

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ဝိုင်းကလေးကိုတပ်လျက် အဖြူရောင် အနောက်တို

င်းဝတ်စုံနှင့် တကယ့်ဘိ လပ်သားတစ်ယောက်လို ဆင်မြန်းထား၏။

သူ၏ ဦးတည်ရာကား သစ်တောအတွင်းမှ ဘိုတဲလို့ သာ ဖြစ်၏။

*